

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobců: **a) Bc. L. M., b) Mgr. B. Z.**, oba zastoupeni JUDr. Radkou Konečnou, advokátkou se sídlem Lazarská 1718/3, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2025, č. j. 39 A 15/2023-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Každý z žalobců vlastní ideální polovinu pozemku parc. č. XA v k. ú. D., na jehož severním okraji se nachází stavba srubu – dřevostavba se sedlovou střechou a zastřešenou terasou, o celkových rozměrech 6 x 4 m, s výškou hřebene 3,5 m (dále „sруб“). Ten je interiérově dimenzován jako jedna místnost se standardními dveřmi, dvěma většími a jedním menším oknem. Uvnitř se nachází funkční kamna vyvedená do komínu, stůl, lavice a skříňka; sруб není napojen na síť technické infrastruktury a ze severní a západní strany je obklopen lesem. U jižní strany daného pozemku se nachází polní (lesní) cesta.

[2] Oznámením ze dne 11. 9. 2020, zahájil Městský úřad Rudná (dále jen „stavební úřad“) řízení o odstranění stavby srubu podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Následným rozhodnutím ze dne 20. 4. 2023, č. j. 02892/23/MUR/SU/DJi, stavební úřad podle daného ustanovení žalobcům nařídil, aby srub odstranili. Žalobci v řízení před stavebním úřadem tvrdili, že srub slouží pro výkon práva myslivosti ve smyslu § 2 písm. h) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“). Srub podle nich splňoval podmínky § 79 odst. 2 písm. l) stavebního zákona, a proto nevyžadoval rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas, a stejně tak ani stavební povolení či ohlášení podle § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona.

[3] Správní orgán provedl několik kontrolních prohlídek a dále doplnil dokazování stanovisky Městského úřadu Černošice (dále jen „městský úřad“) ze dne 10. 8. 2020 a 4. 5. 2022 (odboru životního prostředí), ze dne 5. 12. 2022 (jakožto orgánu územního plánování) a ze dne 7. 12. 2022 (jakožto orgánu státní správy lesů) vydanými v předcházejících řízeních o dodatečném povolení stavby srubu. Rovněž vycházel z výpovědí zástupců honebního společenstva Drahelčice a Úhonice. Na základě těchto důkazů dospěl k závěru, že se srub nachází v území již zaniklé honitby Ú, přičemž od května 2016 do února 2020 sloužil jako zázemí pro výkon práva myslivosti – konkrétně byl společenstvím dané honitby využíván pro pořádání mysliveckých akcí. Nyní se srub nachází v honitbě D., přičemž podle vyjádření místostarosty Honebního společenstva Drahelčice jej společenstvo k mysliveckým účelům neužívá. Ze stanovisek městského úřadu pak vyplynulo, že srub nelze podřadit pod pojmy *myslivecké zařízení* ve smyslu § 9 odst. 2 zákona o myslivosti, ani pod *stavbu pro výkon práva myslivosti*. Srub měl podle žalobců sloužit jako „*myslivecký srub – kazatelna*“; taková stavba pro pozorování zvěře však je zpravidla vybudována pro jednu osobu a umístěna na podstavci či na stromě, aby umožňovala co nejlepší pozorování zvěře. To v případě předmětné stavby splněno není – stavba je zřetelně naddimenzovaná a její primární účel tkví v pobytu osob. Rovněž z výkresové dokumentace a fotografií srubu podle městského úřadu vyšlo najevo, že jeho provedení a charakter předurčuje pobyt osob, nikoliv výkon práva myslivosti.

[4] Stavební úřad na základě výše uvedeného uzavřel, že žalobci neprokázali, že by srub měl povahu *stavby pro výkon práva myslivosti* a že by veřejný zájem na jeho umístění a provozování převažoval nad veřejným zájmem ochrany nezastavěného území. Srub není *stavbou pro výkon práva myslivosti* a nijak se k výkonu práva myslivosti neužívá. V důsledku toho byl srub realizován v rozporu s platným územním plánem obce Drahelčice.

[5] Žalobci se proti uvedenému rozhodnutí bránili odvoláním, o němž žalovaný rozhodl dne 13. 6. 2023 pod č. j. 077971/2023/KUSK tak, že se odvolání podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítá a rozhodnutí stavebního úřadu se potvrzuje. Žalovaný se ztotožnil s posouzením provedeným stavebním úřadem – předmětná stavba je podle něj standardním srubem s vytápěnou místností, okny a terasou, přičemž je především koncipována pro pobyt osob a k tomuto účelu i slouží. Takový účel však nijak nesouvisí s výkonem práva myslivosti.

pokračování

[6] Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) žalobu; ten ji napadeným rozsudkem zamítl. Krajský soud byl toho názoru, že správní orgány vysvětlily, co považují za stavbu pro výkon práva myslivosti a proč srub mezi takové stavby nepatří. Soud zdůraznil rozdíl mezi pojmy *myslivost* podle § 2 písm. a) zákona o myslivosti a *právo myslivosti* podle § 2 písm. h) téhož předpisu. Žalobci tvrdili, že srub „*má sloužit k činnostem prováděným v přírodě ve vztahu k volně žijící zvěři jako součásti ekosystému a ke spolkové činnosti směřující k udržení a rozvíjení mysliveckých tradic a zvyků.*“ Dále „*má sloužit jako zázemí pro osoby vykonávající právo myslivosti (myslivce), protože obsahuje místnost pro čekání, odpočinek v průběhu lovu či po lovu,*“ (srov. odst. 31 napadeného rozsudku). Podle názoru soudu z těchto tvrzení vyplývá, že primárním účelem srubu je sloužit *myslivosti*, nikoli k výkonu práva myslivosti.

[7] Soud rovněž v napadeném rozsudku uvedl, že podmínkou aplikace výjimky podle § 79 odst. 2 písm. l) stavebního zákona je monoúčelovost stavby: „*výkon práva myslivosti [musí být] výlučným způsobem [účelem] užívání stavby, tedy stavba by neměla umožňovat i jiný účel užití,*“ (srov. jeho odst. 35). Je-li podle soudu se stavbou spojen s ohledem na její konstrukční vlastnosti i jiný účel užití (např. rekreační), musí být splněny při umísťování (povolování) stavby zákonné podmínky spojené i s tímto druhým účelem užití (jiným druhem stavby). Soud tak dovodil, že „*je-li s určitým druhem stavby nebo jejím účelem užití spojena podmínka pro ohlášení nebo získání stavebního povolení, nelze tuto podmínku obejít tak, že se bude stavebník/vlastník stavby dovolávat dalšího účelu užití stavby, se kterým taková podmínka spojena není.*“ Opačný závěr by byl v rozporu se smyslem a účelem stavebního zákona.

[8] Krajský soud následně poukázal na atributy a vybavení srubu. Jediná místnost je v projektové dokumentaci označena jako obytná, srub nemá žádnou pozorovatelnou nebo vyvýšenou část, aby mohl plni funkci kazatelny. Předmětná stavba dále není přímo uzpůsobená k pozorování, lovu či skladování zvěře, neboť její interiér neobsahuje nic, co by s tímto účelem souviselo. Naopak, stavba je svým vybavením způsobena pouze k tomu, aby se v ní zdržovaly osoby. Srub se tak nijak podstatně neliší od jakékoliv lesní chaty – jeho výlučným účelem je pobyt osob (eventuálně rekreace), nikoli výkon práva myslivosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] V první řadě namítají, že žalovaný nekriticky převzal závěry stanovisek městského úřadu, odboru životního prostředí. Krajský soud následně při formulaci svého právního názoru tyto závěry neposuzoval s dostatečnou pečlivostí a důsledností.

[11] Stěžovatelé mají za to, že krajský soud nesprávně interpretoval ustanovení § 79 odst. 2 písm. l) stavebního zákona. Poukazují přitom na závěr soudu, podle něž je pro aplikaci dané výjimky nutné, aby byl výkon práva myslivosti výlučným účelem užívání

dané stavby. Jinými slovy, stavba by neměla ani teoreticky umožňovat jiný účel užití. Takový výklad je podle stěžovatelů nadměrně restriktivní a přehnaně formalistický.

[12] Stěžovatelé upozorňují, že výsledná interpretace nemá oporu ve výslovném znění zákona – ten zmiňuje pouze *stavby pro výkon práva myslivosti*, nikoliv stavby sloužící *výlučně* k tomuto účelu. Pokud by bylo úmyslem zákonodárce pojmout výjimku takto restriktivně, „jistě by tak učinil výslovně“, a to prostřednictvím definice okruhu přípustných staveb či stanovením dalších znaků (např. absencí místností určených k obývání). Účelem předmětného ustanovení je podle stěžovatelů „*umožnit výkon práva myslivosti drobnými stavbami bez zbytečné administrativy*.“ Krajský soud pod daný pojem subsumoval kazatelny a připustil, že pod něj lze řadit i komfortnější posedy či lovecké chaty, jsou-li uzpůsobeny k přímému pozorování či lovu zvěře. Touto optikou by podle stěžovatelů měl daný pojem zahrnovat též další obdobné objekty, pokud primárně slouží k výkonu mysliveckých činností. I podmínka maximální výměry staveb zasažených výjimkou naznačuje, že objekty nemusí být podle zákonodárce tak drobné, jak se může z výkladu krajského soudu zdát.

[13] Dále stěžovatelé nesouhlasí s kategorickým omezením v podobě požadavku monoúčelovosti stavby, neboť každá stavba může teoreticky sloužit i jinému účelu, než pro jaký byla zřízena. Například na posedu lze přenocovat, je možné jej použít jako vyhlídku pro turistu nebo místo k občerstvení. Na základě toho však nelze takový posed bez dalšího vyřadit z množiny staveb pro výkon práva myslivosti. Stěžovatelé mají za to, že je třeba zkoumat „*podstatné převažující a zamýšlené využití stavby deklarované stavebníkem/vlastníkem stavby*.“ Naopak přílišně zužující výklad pojmu *stavba pro výkon práva myslivosti* preferovaný krajským soudem omezuje obsah zákonné výjimky pod rozsah jejího textu i účelu.

[14] Stěžovatelé taktéž namítají, že orgány veřejné moci ve správních řízeních a v řízení o žalobě nezkoumaly, zda srub slouží k jinému účelu než k výkonu práva myslivosti a k souvisejícím činnostem. Žalovaný v tomto směru nepředložil jediný důkaz. Pokud tak orgány veřejné moci zhodnotily, že srub lze užívat i k jiným účelům, jde o závěr hypotetický a založený na nesprávně zjištěných skutečnostech. Stěžovatelé poukazují na to, že i jiné stavby v lese mohou být polyfunkční, aniž by byly považovány bez dalšího za rekreační. Jakýkoli prvek komfortu automaticky neznamená, že by stavba nemohla splňovat výjimku podle § 79 odst. 2 písm. l) stavebního zákona.

[15] Nadto bylo v předcházejících řízeních zjištěno, že srub byl k výkonu práva myslivosti využíván – to vyplynulo z prohlášení M. K., bývalého tajemníka honitby Úhonice (dále jen „bývalý tajemník“). Krajský soud nezohlednil, že srub poskytoval zázemí mysliveckým akcím (společnému lovu či sčítání zvěře). Tyto aktivity jsou nepochybně výkonem práva myslivosti; krajský soud však nesprávně vyhodnotil, že srub sloužil spíše k setkávání osob při akcích než k samotnému lovu.

[16] K absenci vyvýšených částí srubu stěžovatelé namítají, že soud nepostřehl, že srub je umístěn na výše položeném místě s dobrým výhledem, a proto by jakákoli další vyvýšená součást byla zbytečná. Stejně tak má srub okna umístěna ve snížené poloze, aby

pokračování

bylo možno se zbraní pohodlně pozorovat a lovit zvěř. Krajský soud proto nesprávně uzavřel, že srub není jako myslivecké zařízení uzpůsoben.

[17] Stěžovatelé dále upozorňují, že výklad pojmu *práva myslivosti* zahrnuje „*konkrétní oprávnění a povinnosti spjaté s nakládáním se zvěří [...] a s tím spjaté užívání pozemků v honitbě*.“ Pozemek, na němž je umístěn srub, se v honitbě nachází. Stěžovatelé z toho dovozují, že je-li součástí práva myslivosti i užívání pozemků v honitbě, pak právo myslivosti vykonávají, neboť pozemek v honitbě skutečně užívají právě tím, že je na něm umístěn srub sloužící myslivcům. Stěžovatelé poukazují na to, že krajský soud zcela opomenul „*možnost užívání pozemků v honitbě jako součást práva myslivosti*.“ Stěžovatelé tak mají za to, že za užívání pozemků v honitbě nelze považovat pouze možnost na nich lovit, ale i „*jiné využití sloužící k výkonu práva myslivosti, a to včetně budování mysliveckých staveb*.“

[18] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobami oprávněnými a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátem. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud se v rámci přezkumu kasačních námitek nejprve zaměří na námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku či na existenci jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Platí totiž, že pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, zpravidla již není prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[22] Stěžovatelé tvrdí, že podávají kasační stížnost mj. z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z kasační stížnosti však není zřejmé, v čem konkrétně stěžovatelé tuto vadu spatřují. Přestože by Nejvyšší správní soud k takové vadě musel přihlížet *ex officio* (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.), v daném případě neshledal, že by napadený rozsudek byl touto vadou zatížen.

[23] Dále Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatelé jsou v kasační stížnosti povinni „*cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho argumentaci*. Nepostačuje, je-li kasační stížnost pouhým opakováním žalobních námitek. Převzít do kasační stížnosti argumentaci ze žaloby je možné, avšak pouze v rámci cílené polemiky se závěry krajského soudu, případně v rámci poukazu na to, že argumentace v žalobě nebyla krajským soudem vypořádána (a jeho rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné). Účelem kasační stížnosti není ještě jednou, před vyšší instancí, zopakovat

vypořádání žalobních bodů, kterými se již zabýval krajský soud, nýbrž polemizovat se závěry samotného krajského soudu, a tím prověřit jejich zákonnost. [...] kasační stížnost (její část), která fakticky beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřípustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.),“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022-46, odst. [16]).

[24] Lze rovněž připomenout, že ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. upravuje mimo jiné zákaz nových námitek v řízení o kasační stížnosti, pokud bylo možné námitky uplatnit již v řízení před krajským soudem (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 464/2018-24, odst. [24], nebo ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008-104). Smyslem této úpravy je zachovat charakter řízení o kasační stížnosti a zabránit stěžovateli, aby v kasační stížnosti uplatnil jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, právní stav k 31. 5. 2019, dostupné v systému ASPI, k § 104 odst. 27).

[25] Stěžovatelé v první řadě namítají, že žalovaný nekriticky převzal závěry stanovisek městského úřadu. Nejvyšší správní soud v tomto směru poukazuje na to, že krajský soud žalobní námitku totožného znění již v napadeném rozsudku vypořádal a s názorem stěžovatelů se neztotožnil (srov. jeho odst. 28). Předmětná kasační námitka je pouze opakováním dané žalobní argumentace bez vazby na závěr krajského soudu. Nejvyšší správní soud se jí proto s ohledem na shora uvedenou judikaturu nezabýval, neboť je v této podobě ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[26] Podle dalšího tvrzení stěžovatelů nepodrobil krajský soud závěry správních orgánů dostatečně precizní konfrontaci. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že „[č]ím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta,“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, odst. [32]). Z předmětné kasační námítky nijak neplyne, jaké konkrétní nezákonnosti se krajský soud podle stěžovatelů dopustil, ani jak se tento zásah negativně projevil na jejich veřejných subjektivních právech. S ohledem na vágnost dané námítky Nejvyšší správní soud rovněž toliko obecně uvádí, že krajský soud v rámci odůvodnění napadeného rozsudku respektoval požadavky zákona i judikatury zdejšího soudu. Jeho odůvodnění je vnitřně ucelené, logické, konzistentní a představuje dostatečnou oporu pro zamítnutí žaloby. Pokud se krajský soud přiklonil k názoru správních orgánů, nelze v tomto postupu bez dalšího spatřovat chybu. Z napadeného rozsudku je zřetelné, že tak soud učinil po precizním a důsledném posouzení věci (srov. odst. 26 až 40 napadeného rozsudku) a na základě vlastních úvah a přezkoumatelných hodnocení. Nelze tedy tvrdit, že soud závěry správních orgánů nepodrobil dostatečné konfrontaci.

[27] Stěžovatelé svou zásadní kasační námitkou směřují proti výkladu § 79 odst. 2 písm. l) stavebního zákona provedenému krajským soudem. Mají za to, že závěr soudu

pokračování

odporuje výslovnému znění daného ustanovení i jeho účelu. Nejvyšší správní soud se však s touto námitkou neztotožnil.

[28] Podle § 79 odst. 2 písm. l) stavebního zákona „[r]ozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadují stavby pro hospodaření v lesích a stavby pro výkon práva myslivosti do 30 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky, bez podsklepení.“

[29] Podle § 2 písm. h) zákona o myslivosti se „rozumí právem myslivosti souhrn práv a povinností zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, přivlastňovat si ulovenou nebo nalezenou ubynulou zvěř, její vývojová stadia a shozy paroží, jakož i užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků.“

[30] Kasační soud reflektuje, že krajský soud posuzoval danou otázku prismatem doktríny neurčitých právních pojmů (srov. odst. 24 a násl. napadeného rozsudku). Otázka, které typy staveb lze podřadit pod množinu staveb, které slouží pro výkon práva myslivosti, však v projednávané věci fakticky sporná není. Jádrem sporu spočívá v tom, zda pojem *stavby pro výkon práva myslivosti* zahrnuje (A) pouze stavby sloužící výhradně výkonu práva myslivosti, nebo i (B) stavby, u nichž jejich způsob užívání k výkonu práva myslivosti převažuje, popřípadě též (C) stavby, jejichž částečným účelem je výkon práva myslivosti, avšak tento způsob užívání není primární či převládající.

[31] Stěžovatelé se dovolávají výslovného znění předmětného ustanovení, které se podle nich dostalo do rozporu s výkladem krajského soudu. Nejvyšší správní soud k tomu připomíná, že text právního předpisu nelze ztotožňovat s právní normou, která je významem tohoto textu; zjištění obsahu normy předchází proces interpretace, při němž interpret přihlíží i k účelu normy, historii jejího vzniku či systematickým souvislostem právního řádu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2024, sp. zn. Pl. ÚS 23/24-2, odst. 32). Jazykový výklad nadto představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, je pouze východiskem pro objasnění jejího smyslu a účelu. Pokud je účel ustanovení jasný a nepochybný a přitom v rozporu s doslovným zněním ustanovení, musí jazykový výklad ustoupit interpretaci *e ratione legis* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 21/19, odst. 57, publ. pod č. 4/2021 USn.).

[32] Optikou gramatického výkladu Nejvyšší správní soud uvádí, že právní předpisy neobsahují definici pojmu *stavby pro výkon práva myslivosti*. Je tedy nezbytné pojem interpretovat podle obecného jazyka. Stěžovatelé krajskému soudu vytýkají, že zvolil příliš restriktivní výklad. Nejvyšší správní soud však s tímto názorem nesouhlasí. Krajský soud založil svůj výklad na doslovném znění ustanovení setrvávajícím v jádru pojmu. Tímto prismatem není pojem víceznačný – *stavba pro výkon práva myslivosti* slouží pouze k výkonu práva myslivosti. Ustanovení výslovně nepřipouští jinou výkladovou variantu, daná hypotéza je relativně konkrétní, stejně jako ostatní hypotézy uvedené v ustanovení (vyjádřené čísly). Zřetelná je i enumerativnost daných podmínek (i s ohledem na systematické zařazení předmětného ustanovení pod § 79 odst. 2 stavebního zákona – srov. níže). Doslovnou interpretací založenou na jádru pojmu tak dané ustanovení *prima facie* neposkytuje prostor pro rozšiřující jazykový výklad. Stěžovatelé však namítají, že je potřeba zvážit přípustnost rozšiřujícího výkladu s ohledem na existenci neurčité části

pojmu – do ní lze podle nich zahrnout i stavbu, která slouží výkonu práva myslivosti pouze částečně. Stěžovatelé tímto extenzivním čtením upozorňují na absentující výslovné potvrzení imperativu doslovného výkladu. Nejvyšší správní soud tento přístup reflektuje a pohledem čistě jazykovým uznává, že stěžovateli proponovaný výklad je myslitelný – lze si totiž představit interpreta, který by s ohledem na chybějící výslovné omezení zařadil pod pojem *stavby pro výkon práva myslivosti* i takové stavby, které tento cíl plní pouze zčásti. Samotný jazykový výklad tak jednoznačný závěr neposkytuje.

[33] Stěžovatelé dále argumentují účelem dané normy, kterým je podle nich „*umožnit výkon práva myslivosti drobnými stavbami bez zbytečné administrativy*.“ Nejvyšší správní soud podotýká, že tato citace je spíše shrnutím pravidla obsaženého v předmětné normě, nikoli jejím účelem. Souhlasí však s tím, že dané pravidlo v obecnosti zjednodušuje umisťování určitých typů staveb v určitých oblastech. Jak již Nejvyšší správní soud dovodil obecně ve vztahu k ustanovení § 79 odst. 2 stavebního zákona, předmětem regulace jsou nevýznamné a jednoduché taxativně vyjmenované stavby (srov. např. rozsudek ze dne 9. 12. 2024, č. j. 7 As 235/2024-30, odst. [15]). Uvedené platí i pro *stavby pro výkon práva myslivosti* ve smyslu předmětného ustanovení – jejich rozměry jsou limitovány na marginální úroveň a jejich zásah do okolního prostředí by měl být s ohledem na předepsaný způsob užívání minimální (pro jeho naplnění principiálně postačí jednoduchá a neinvazivní konstrukce stavby). To ostatně podle kasačního soudu vyplývá jak z myšlenkových základů výkonu práva myslivosti, resp. myslivosti obecně, tak i z definice práva myslivosti. Prvním z jednání uvedených v § 2 písm. h) zákona o myslivosti je totiž povinnost zvěř (potažmo její biotop) chránit. Jakýmkoli zásahy nesledujícími primárně tuto činnost proto dochází k efektu opačnému.

[34] Jinými slovy, *stavby pro výkon práva myslivosti* lze podle předmětného ustanovení umisťovat ve volném režimu, neboť se nepředpokládá jejich nadměrná ingerence do okolního prostředí. K zamezení těmito zásahům jsou stanovena relativně přísná a konkrétní kritéria. Podle Nejvyššího správního soudu tato restrikce zřetelně směřuje k naplňování veřejného zájmu na výkonu práva myslivosti, avšak pouze v rozsahu, který umožňuje veřejný zájem na ochraně životního prostředí, zejm. nezastavěného území, lesa a zvěře na daných územích žijící. Nejvyšší správní soud v tomto směru poukazuje na závěry Ústavního soudu, který se již otázkou účelu práva myslivosti zabýval (srov. jeho náleze ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, publ. pod č. 226/2006 USn. Ústavní soud vyložil, že „*myslivost a právo myslivosti [jsou] společenskými aktivitami aprobovanými státem k ochraně a rozvoji jedné ze složek životního prostředí – zvěře. Zákon o myslivosti nepředstavuje úpravu myslivosti jako zájmové aktivity, ale ve svém základu jako cílevědomé a regulované činnosti k ochraně a rozvoji přírody. Realizace myslivosti a práva myslivosti je v obecné rovině legitimním omezením vlastnického práva a jejich prostřednictvím naplňuje stát svou ústavní povinnost zakotvenou v čl. 7 Ústavy České republiky*.“ Na uvedené navázal ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud: „*Výkon práva myslivosti spočívá především v ochraně zvěře a péči o ni a ve významně omezeném právu lovu, jehož prvotním cílem je především regulace stavu zvěře*,” (srov. jeho rozsudek ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 As 169/2016-49, odst. [23], publ. pod č. 3653/2017 Sb. NSS).

[35] Z daných judikатурních závěrů zřetelně vyplývá, že výkon práva myslivosti je podmnožinou a prostředkem veřejného zájmu na ochraně životního prostředí. Z toho

pokračování

důvodu by výkon práva myslivosti měl rovněž směřovat k ochraně životního prostředí, nikoli s tímto zájmem *a priori* a významně kolidovat. Proto zákonodárce v § 79 odst. 2 písm. l) stavebního zákona relativně striktně limituje stavby, jejichž umístění lze v rámci podpory výkonu práva myslivosti na úkor ochrany životního prostředí tolerovat. S ohledem na zásadní zájem na ochraně životního prostředí však nelze dané pravidlo (potažmo v něm obsažené kritérium funkce stavby) rozšiřovat, rozměňovat a bagatelizovat interpretací, při níž postačí, že daná funkce stavby toliko převládne, případně bude tato funkce u stavby pouze přítomna. Zákonodárce vzhledem k uvedenému primárnímu účelu zvolil kritérium, které je rigorózní, a to zcela záměrně. Primární účel normy totiž vyžaduje, aby se výjimka ze zájmu na ochraně životního prostředí uplatnila právě a pouze v případě staveb, které přesně odpovídají funkci práva myslivosti. V opačném případě by uvedená norma pokrývala i další stavby, na jejichž umístění ve volném režimu buďto eventuelní veřejný zájem vůbec není, anebo zčásti je, avšak nepřevládá nad zájmem na ochraně životního prostředí.

[36] Takový výklad (zastávaný stěžovateli) je neudržitelný, a to i s ohledem na jeho potenciální důsledek. Tím je skutečnost, že rozvolnění podmínek pro umístování staveb sloužících mj. k výkonu práva myslivosti (dissimulovaně však i k jiným účelům, např. k rekreaci) v nezastavěném území může vést k výstavbě, která je z podstaty předmětného ustanovení množstevně neomezená. Takový postup by zcela jednoznačně narušoval veřejný zájem na ochraně nezastavěného území, potažmo životního prostředí jako celku.

[37] Nejvyšší správní soud rovněž podpůrně poukazuje na výsledky systematické výkladové metody. Předmětné ustanovení je součástí § 79 odst. 2 stavebního zákona, proto je na jeho interpretaci nezbytné pohlížet optikou validní pro celé dané ustanovení (srov. odst. [33] výše). Rovněž je třeba upozornit, že systematický výklad obsahuje mj. příkaz k vyloučení redundance, tj. k nevytváření nepoužitelných ustanovení právního řádu. Pokud by Nejvyšší správní soud akceptoval výkladovou variantu proponovanou stěžovateli, paušálně by tím ve svém důsledku umožnil umístování určitého typu staveb v místech, která nejsou pro tyto stavby primárně určena a na nichž být budovány zásadně nemají. Tímto by došlo např. k vyloučení pravomoci orgánu státní správy lesů vydávat souhlas podle § 14 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích. Stejně tak by daná interpretace směřovala k popření principu bezrozpornosti právního řádu, neboť ustanovení § 122 odst. 2 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, stanoví, že „[u] staveb a zařízení [v nezastavěném území] není doplňková funkce bydlení nebo pobytové rekreace přípustná.“ I z těchto důvodů nelze interpretační variantě stěžovatelů přisvědčit.

[38] Pro úplnost je třeba dodat, že subjektivně historický výklad předmětného ustanovení odpověď na řešenou otázku nepřináší. Z důvodových zpráv, které se daného ustanovení týkají, ani z jiných pramenů totiž jednoznačně neplyne, jakou výkladovou variantu (ze tří výše uvedených) zamýšlel historický zákonodárce a autor dané normy upřednostnit.

[39] Nejvyšší správní soud je s ohledem na výše provedenou interpretaci toho názoru, že ve volném režimu podle § 79 odst. 2 písm. l) stavebního zákona lze umísťovat pouze stavby, jejichž výhradní funkcí je výkon práva myslivosti a které ze své podstaty neslouží k jiným způsobům užívání. Pokud je u takové stavby tento jiný způsob užívání (např.

rekreace) dán, je třeba pro umístění této stavby splnit zákonné podmínky spojené i s tímto jiným způsobem užívání. Pro úplnost lze uvést, že stěžovatelé nenabídli žádnou relevantní alternativní výkladovou variantu a svou kasační argumentaci založili primárně na zpochybňování výkladu provedeného krajským soudem. Zdejší soud však s jeho závěry, k nimž dospěl v odst. 35 napadeného rozsudku, souhlasí.

[40] Jde-li o dílčí kasační námitky vztahující se k tvrzené nesprávné interpretaci, Nejvyšší správní soud nemá za to, že by výklad krajského soudu byl nadměrně restriktivní a formalistický; výklad naopak sleduje primární účel normy, jak je v podrobnostech uvedeno výše. Mají-li stěžovatelé za to, že každá stavba může teoreticky sloužit i jinému účelu, než pro jaký byla zřízena, kasační soud připouští faktickou pravdivost tohoto tvrzení. Při určité míře fantazie si lze představit posed, na němž bude osoba nejen pozorovat zvěř, ale i svačit, spát a v konečném důsledku bydlet. Hypotetický posed však zjevně ze své podstaty za tímto účelem zbudován nebyl, přestože to jeho konstrukce umožňuje. Výlučným účelem jeho zbudování je užívat jej k pozorování zvěře. Pokud by tomu tak nebylo – jako v případě předmětného srubu – o stavbu pro výkon práva myslivosti by se jednat nemohlo. Co se týče otázky maximální výměry staveb, Nejvyšší správní soud nerozporuje, že ustanovení § 79 odst. 2 písm. l) stavebního zákona obsahuje výměru 30 m² zastavěné plochy. Jde však toliko o další část hypotézy, kterou je potřeba pro aplikaci výjimky podle daného ustanovení splnit kumulativně s podmínkou funkce stavby.

[41] Stěžovatelé v další kasační námitce upozorňují na nedostatky skutkových zjištění, neboť orgány veřejné moci v předcházejících řízeních nezkoumaly, k jakému účelu srub slouží. Nejvyšší správní soud s tímto názorem nesouhlasí. Krajský soud se danou otázkou zabýval výslovně v odst. 36 až 38 napadeného rozsudku a stavební úřad ji výslovně posuzoval na str. 7 až 8 a 13 až 14 svého rozhodnutí. Na základě skutkových zjištění (srov. odst. [3] výše) dospěly orgány k závěru, že srub se „*nijak podstatně neliší od jakékoliv lesní chaty*“ a že jeho „*[v]ýlučným [ani zcela převažujícím] účelem užití stavby proto není výkon práva myslivosti, nýbrž funkce pobytová [případně rekreační]*“, (srov. odst. 36 napadeného rozsudku). Není tak pravda, že orgány tuto otázku nezkoumaly, ani že své závěry nepodložily jediným důkazem. Co se týče prohlášení bývalého tajemníka, krajský soud z něj dovodil, že srub byl využíván pro setkávání osob při mysliveckých akcích, nikoli pro výkon práva myslivosti *per se*. Krajský soud tyto aktivity oddělil, neboť i z daného prohlášení toto rozdělení vyplynulo. Námitka, podle níž jde fakticky o tutéž činnost, neobsahuje žádnou relevantní argumentaci polemizující se závěrem krajského soudu a je proto ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná (srov. odst. [23] výše).

[42] Podle stěžovatelů krajský soud opomenul, že srub stojí na vyvýšeném místě s dobrým výhledem, proto jde o stavbu pro výkon práva myslivosti. Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že jde o námitku, kterou stěžovatelé neuplatnili v žalobě, přestože tak jednoznačně učinit mohli. Faktický účel srubu je totiž stěžejní otázkou, na níž orgány veřejné moci své právní hodnocení založily. Vzhledem k výše uvedené judikatuře je taková námitka podle § 104 odst. 4 s. ř. s. taktéž nepřípustná.

[43] Nakonec stěžovatelé tvrdí, že součástí práva myslivosti je i právo užívat pozemky v honitbě, což stěžovatelé činí tím, že užívají srub. Ani tuto námitku stěžovatelé v žalobě

pokračování

neuplatnili. Nejvyšší správní soud však reflektuje, že v projednávané věci se rozlišením *myslivosti* a *práva myslivosti* detailně zabýval poprvé až krajský soud. K závěru, že se stěžovatelé ve své interpretaci mýlí, nicméně postačí toliko jednoduchý jazykový výklad ustanovení § 2 písm. h) zákona o myslivosti. Jak je shora uvedeno, výkon práva myslivosti spočívá ve výkonu konkrétních práv a povinností, jakož i v užívání honebních pozemků k výkonu daných práv a povinností. Jinými slovy, subjekt nevykonává právo myslivosti samotným užíváním honitby bez dalšího – k tomu je potřeba užívat honitbu k výkonu předepsaných práv a povinností. Vztaženo na projednávaný případ, stěžovatelům nepostačí užívat honitbu tím, že na honebním pozemku umístí stavbu. Pro výkon práva myslivosti je nutné splnit podmínku výkonu činnosti uvedené v předmětném ustanovení – tu však stěžovatelé s ohledem na výše uvedená skutková zjištění orgánů veřejné moci nesplnili.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[45] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelé neměli v řízení úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. listopadu 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu